॥ वैशम्पायन उवाच ॥ रहस्यं खल्विदं राजन्देवानामिति नः श्रुतं । तत्तु ते कथयिष्यामि नमस्कृत्वा स्वयम्भुवे ।
त्रिःसप्तकृत्वः पृथिवीं कृत्वा निःक्षत्रियां पुरा । जामदग्न्यस्तपस्तेपे महेन्द्रे पर्व्वतोत्तमे ।
तदा निःक्षत्रिये लोके भार्गवेण कृते सति । ब्राह्मणान् क्षत्रिया राजन्सुतार्थिन्योऽभिचक्रमुः । २४६०
ताभिः सह समापेतुर्ब्राह्मणाः शंसितव्रताः । ऋतावृतौ नरव्याघ्र न कामान्नानृतौ तथा ।
तेभ्यश्च लेभिरे गर्भं क्षत्रियास्ताः सहस्रशः । ततः सुषुविरे राजन् क्षत्रियान् वीर्य्यवत्तरान् ।
कुमारांश्च कुमारीश्च पुनः क्षत्राभिवृद्धये । एवं तद्ब्राह्मणैः क्षत्रं क्षत्रियासु तपस्विभिः ।
जातं वृद्धञ्च धर्म्मेण सुदीर्घेणायुषाऽन्वितं । चत्वारोऽपि ततो वर्णा बभूवुर्ब्राह्मणोत्तराः ।
अभ्यगच्छन्नृतौ नारीं न कामान्नानृतौ तथा । तथैवान्यानि भूतानि तिर्य्यग्योनिगतान्यपि । २४६५
ऋतौ दारांश्च गच्छन्ति तत्तथा भरतर्षभ । ततोऽवर्द्धन्त धर्म्मेण सहस्रशतजीविनः ।
ताः प्रजाः पृथिवीपाल धर्म्मव्रतपरायणाः । आधिभिर्व्याधिभिश्चैव विमुक्ताः सर्व्वशो नराः ।
अथेमां सागरापाङ्गीं गाङ्गजेन्द्रगताखिलां । अध्यतिष्ठत्पुनः क्षत्रं सशैलवनपत्तनां । प्रशासति पुनः क्षत्रे धर्म्मेणेमां वसुन्धरां ।
ब्राह्मणाद्यास्ततो वर्णा लेभिरे मुदमुत्तमां ।
कामक्रोधोद्भवान्दोषान्निरस्य च नराधिपाः । धर्म्मेण दण्डं दण्ड्येषु प्रणयन्तोऽन्वपालयन् ।
तथा धर्म्मपरे क्षत्रे सहस्राक्षः शतक्रतुः । स्वादुदेशे च काले च वर्षेणापालयत्प्रजाः । २४७०
न बाल एव म्रियते तदा कश्चिज्जनाधिप । न च स्त्रियं प्रजानाति कश्चिदप्राप्तयौवनः ।
एवमायुष्मतीभिस्तु प्रजाभिर्भरतर्षभ । इयं सागरपर्य्यन्ता समापूर्य्यत मेदिनी ।
ईजिरे च महायज्ञैः क्षत्रिया बहुदक्षिणैः । साङ्गोपनिषदान्वेदान् विप्राश्चाधीयते तदा ।
न च विक्रीणते ब्रह्म ब्राह्मणाश्च तदा नृप । न च शूद्रसमाभ्याशे वेदानुच्चारयन्त्युत ।
कारयन्तः कृषिं गोभिस्तथा वैश्याः क्षितावि ह । युञ्जते धुरि नो गाश्च कृशाङ्गांश्चाप्यजीवयन् । २४७५
फेनपांश्च तथा वत्सान्नदुहन्ति स्म मानवाः । न कूटमानैर्व्वणिजः पण्यं विक्रीणते तदा ।
कर्म्माणि च नरव्याघ्र धर्म्मोपेतानि मानवाः । धर्म्ममेवानुपश्यन्तश्चक्रुर्द्धर्म्मपरायणाः ।
स्वकर्म्मनिरताश्चासन्सर्व्वे वर्णा नराधिप । एवं तदा नरव्याघ्र धर्म्मो न ह्रसते क्वचित् ।
काले गावः प्रसूयन्ते नार्य्यश्च भरतर्षभ । भवन्त्यृतुषु वृक्षाणां पुष्पाणि च फलानि च ।
एवं कृतयुगे सम्यग्वर्त्तमाने तदा नृप । आपूर्य्यत मही कृत्स्ना प्राणिभिर्व्वहुभिर्भृशं । २४८०
एवं समुदिते लोके मानुषे भरतर्षभ । असुरा जज्ञिरे क्षेत्रे राज्ञान्तु मनुजेश्वर ।
आदित्यैर्हि तदा दैत्या बहुशो निर्जिता युधि । ऐश्वर्य्याद्भ्रंशिताः स्वर्गात्संबभूवुःक्षितावि ह ।
इह देवत्वमिच्छन्तो मानुषेषु मनस्विनः । जज्ञिरे भुवि भूतेषु तेषुतेष्वसुरा विभो ।
गोष्वश्वेषु च राजेन्द्र खराश्वमहिषेषु च । क्रव्यात्सुचैव भूतेषु गजेषुच मृगेषुच ।
जातैरिह महीपाल जायमानैश्च तैर्म्मही । न शशाकात्मनात्मानमियं धारयितुं धरा । २४८५
अथ जाता महीपालाः केचिद्बहुमदान्विताः । दितेः पुत्रा दनोश्चैव तदा लोक इहाच्युताः ।